

her over for at høre deres Mening. Da denne Mening nu ikke passer Salgsmodstanderne, lader man, som om den ikke var udtalt, man regner den ikke for noget.

En stor Del af det, der under denne Agitation er fremført imod, at Øerne bliver givet økonomisk fri, tror jeg vil vise sig at være skrevet i Vand og talt i Luften. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved de mange mærkelige Paastande, der er fremførte, og skal kun gøre en Bemærkning til en enkelt af disse. Der er sagt, at disse Øer er dansk Land. Det ærede Medlem fra Æbeltoft har allerede imødegaaet dette, og jeg vil yderligere sige: De har aldrig været dansk Land, er det ikke og kan aldrig blive det. Jeg er saa heldig at kunne imødegaa de Herrer fra konservativ Side, der har hævdet det Standpunkt, ved en Udtalelse af Minister Sehested, som i sin Tid udtalte, at der „ikke var Tale om Salg af danske Besiddelser, fremkaldt af Hensyn til Moderlandets finansielle Interesse, men derimod om en Afstaaelse af de fjerntliggende Øer til en stor og nærliggende Stat, under hvis Overhøjhed der vilde være Udsigt til en gunstigere Fremtid og heldigere Livsvilkkaar for Øernes Befolkning, end det fjerne og saa langt mindre Moderland havde Udsigt til at kunne forskaffe dem“. Nej, Øerne er købte for Penge i rent og skært Forretningsøjemed for nogle faa Hundrede Aar siden, og Befolkningen er købt i Afrika som Slaver og sendt derover for at arbejde paa Markerne. Det er heller ikke en dansk Befolkning, der findes derovre. Befolkningens Sympatier og Anskuelser har aldrig været danske; det gælder baade de sorte, de kulørte og de hvide. Befolkningen har aldrig været dansk, men amerikansk og er i Aarenes Løb blevet det mere og mere. Politisk, kulturelt og kommercielt hører de naturligt med til den Overden, der er gaaet ind under den mægtige amerikanske Republik.

Man taler saa om, at det skal være stødende og krænkende for Nationalfølelsen, at man vil overdrage Øerne. Man vil dog ikke sigte alle de Mænd, som i Aarenes Løb har arbejdet for denne Sag, for at være Mænd, der ikke havde en levende Nationalfølelse. Ægte Nationalfølelse er meget værd og bør respekteres, men den uægte og misforstaaede bør man vogte sig for at rette sig efter, naar Afgørelser af denne Art skal træffes. Det bliver sagt, at det er en Skam for Danmark ikke at gennemføre Reformerne. Ja, hvis Grundforandringerne i Øernes økonomiske Livsvilkkaar havde kunnet gennemføres under dansk Styre,

kunde vi selvfølgelig ogsaa have gennemført Reformerne, men Grundlaget mangler. Den danske Administration har vel ikke altid været mønsterværdig. Der er dog ikke Grund til i højere Grad at stille os daarligere her, end det er nødvendigt. Det er en slet Politik og en slet Økonomi at sønderrive sine Klæder mere, end Forholdene kræver det, og det er Forholdene derude, der har medført, at Foranstaltningerne fra den danske Administration ikke har ført til Resultater, men har ført til en fortvarende Række af Skuffelser.

At se sundt og ædrueligt paa Forholdene er hverken for det enkelte Menneske eller for et Folk en Skam, men det er uforvarsomt og forkasteligt, navnlig naar man har at gøre med andres Interesser, at tage Beslutninger ud fra taagede og uklare Drømmebilleder og smukke, selvgjorte Fremtidssyner. Det kan muligvis være lettere og behageligere at gøre det end at se de sande Forhold i Øjnene, men det gælder ikke om at gøre det lette og behagelige, det gælder om at gøre det rette. Vi har ikke Lov til at afgøre det foreliggende Spørgsmaal udelukkende ud fra et rent og skært rigsdansk Synspunkt. Der er blevet talt om, at der ved Afstaaelse af Øerne lukkes Porte for dansk Foretagsomhed. Det forekommer mig, at man snarere kunde sige: Der bliver frigjort danske Kræfter, naar man ikke skal arbejde længere med den paa Forhaand haabløse Opgave i Vestindien. Det har vist sig, at man meget vel kunde aabne Porte for dansk Foretagsomhed, hvor vi ingen Besiddelser havde.

I Overbevisning om, at det vil være til den danske Stats og Øernes Gavn, at de nu skilles, som Oberst Tscherning sagde: „paa en skikkelig Maade“, tillader jeg mig paa det radikale Venstres Vegne at anbefale det høje Ting at stemme Ja til Konventionen og dermed bekræfte Folkeafstemningens Afgørelse.

Foss: Paa 14 Medlemmers Vegne har jeg den Ære at fremsætte følgende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen:

Idet Tinget opfordrer Regeringen til at optage Forhandlinger med de Forenede Staters Regering om en Ændring i Afstaaelsestraktaten angaaende de dansk vestindiske Øer, saaledes at Afstaaelsen indskrænkes til Øen St. Jan, subsidiært St. Thomas, medens de to andre Øer forbliver i dansk Besiddelse,

gaar Tinget over til Dagsordenen.